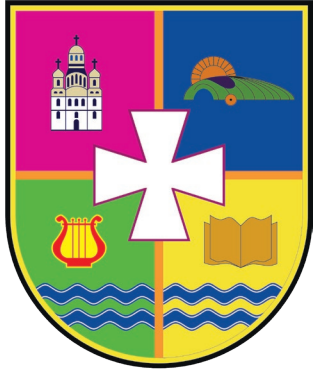




Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №14(40) 12 ЛИПНЯ 2019 РОКУ

У Білоцерківській ОТГ відзначили День Конституції

Кажуть, до гарного звикають швидко. Певно, ми теж уже звикли до того, що в нашій громаді з нагоди свят відбуваються величні культурні заходи, які нічим не гірші, ніж у великих містах. А наші самодіяльні артисти настільки щирі, природні, талановиті й майстерні, що завжди викликають справжній шквал емоцій у глядачів.

Святковий захід із нагоди Дня Конституції, який відбувся в Білоцерківському СБК напередодні свята, 27 червня, це підтвердив. Крім того, засвідчив: у дорослих артистів підростає гідна зміна. Бо ведучі програми «Народжені вільними» – старшокласники Білоцерківської школи Юлія Шарай, Каріна Колісник і Едуард Лук'янець – були не просто конферансьє, а головними дійовими особами цього театралізованого дійства. Від початку й до кінця програми вони зі знанням справи аналізували статті Конституції, її плюси й мінуси, причому настільки цікаво й захоплююче, що глядачі, наче зачаровані, ловили кожне їхнє слово.

Дуже органічно в програму вписалися концертні номери. Ліричний виступ

народного вокального ансамблю «Струмочок», життєстверджуючий спів дуету «Верес», гуморески у виконанні Наталії Павленко створили святковий настрій у залі. А коли дзвінкоголосі Аня Василенко і Таня Мацько виконали пісню «Сто відсотків щастя», в залі довго не стихали оплески. Дуже сподобалися глядачам і сольні виступи Таміли Пустовіт, Марії Куценко, Надії Трускало, Ірини Чопенко. Окремо хотілося б відзначити талановиту родину Трембецьких: і Володимир, і його дочка Вероніка своїм співом подарували глядачам незабутні хвилини насолоди.

Сподіваємося, що наступного разу на концерт прийде більше глядачів, адже наші артисти працюють для людей і викладаються сповна.



Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко звертається до присутніх із вітальним словом.

Попрощалися зі школою Чуття єдиної родини

Цього року випускний 11-й клас був лише в одному навчальному закладі громади – Красногорівській ЗОШ І–ІІІ ступенів. 21 червня 12 випускників попрощалися з рідною школою.



Ось вони, красногорівські красуні-випускниці. Фото зі сторінки у Фейсбуці Валентини Швець.

До цього врочистого дня школярі йшли довгих одинадцять років. На їхньому шляху було всього: перші успіхи й гіркота невдач, сум і радість, дружба й образи, розчарування й бажання будь-що досягти перемоги...

Як і годиться, цього дня дівчата в бальних сукнях і з вишуканими зачісками більше нагадували шляхетних принцес, хлопці ладні були на будь-який подвиг. Якось за один день учорашні школярі перетворилися на дорослих лю-

дей, трохи розгублених від усвідомлення своєї самостійності.

Стоячи на порозі нового життя, одинадцятикласники з особливою вдячністю зверталися до батьків та своїх учителів, дякуючи їм за науку й підтримку. І з хвилюванням прощалися з однокласниками та рідним закладом, де минуло їхнє шкільне життя.

Певно, не менше хвилювалися й батьки та педагоги. Коли директор школи О. В. Кропивка виголошувала напутню промову, на очі багатьох присутніх наверталися сльози.

Директорка зазначила, що школа пишається своїми випускниками. Так, із 12 учнів дев'ятеро закінчили навчальний рік на високому й достатньому рівні, п'ятеро нагороджені грамотами за особливі досягнення у вивченні окремих предметів. Це Бугай Аліна (екологія і фізична культура), Савицька Анастасія (англійська мова), Омеліч Роман, Скиба Роман та Ісаєнко Вікторія (фізична культура). Плаксюк Алла брала активну участь у житті школи, культурних заходах в громаді. Швець Вікторія – переможниця конкурсів і предметних олімпіад. Олефір Юрій – призер районної олімпіади з трудового навчання.

Усі випускники успішно пройшли зовнішнє незалежне оцінювання знань і планують продовжити навчання у вишах.

За багаторічною традицією випускники вранці рушили разом стрічати схід сонця. Тож залишається лише побажати їм успіхів у дорослому житті. І, звичайно ж, не забувати шкільний поріг.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Дві родини з Білоцерківки нагородили Подяками ОДА

Гарне свято відзначають в Україні 8 липня — День родини. Воно ще нове, бо запроваджене лише 2012 року відповідним Указом Президента, тож усталених традицій його святкування поки що немає. Та вже від самого слова «родина» на душі стає тепло і затишно. Бо що може бути милішим, ніж міцні батьківські обійми, лагідні мамині очі й смачні

бабусині пиріжки! І все це — під прихистком будинку, де живуть найрідніші для тебе люди, де тебе люблять і завжди чекають.

Із родини починається життя людини, саме в родині відбувається формування її як громадянина. Тож цілком доречно, щоб День родини як свято на державному рівні був закріплений у нашому календарі.



Родина Шараї: Світлана Іванівна, Юля, Руслан Васильович і Аня.

Далі на стор. 3

Нашу громаду обрали місцем проведення одразу двох чемпіонатів України

Із 7 по 14 липня в Красногорівці відбуваються одразу два всеукраїнських чемпіонати: 48-й Чемпіонат України серед юнаків із пішохідного туризму та 5-й Чемпіонат України серед юнаків із велосипедного туризму.

— Це не лише велика честь, а й відповідальність, — говорить Білоцерківський сільський голова, член оргкомітету з проведення чемпіонатів І. В. Лещенко. — До нас приїхали 30 команд із 22 областей України й м. Києва — загалом 330 спортсменів. Крім того, 45 суддів. Їх треба було розселити, нагодувати, створити всі умови для повноцінного перебування та участі в змаганнях.

Заїжджали учасники чемпіонатів та судді 7–8 липня. Їх розселили в приміщеннях Красногорівської школи, ПТУ №49, у наметах на території училища. 9-го липня в урочистій



Звучить Гімн України



Полтавська команда спортсменів.

обстановці відбулося офіційне відкриття чемпіонатів. Наступного дня розпочалися самі змагання.

Туристи-пішохідники демонстрували майстерність на дистанціях IV класу в командних змаганнях «Крос-похід» та «Смуга перешкод», змаганнях зі зв'язку, а велосипедники — на дистанції «Велоралі» та «Комплексній дистанції», яка поєднує велокрос, тріал, фігурне водіння велосипеда.

— Три роки поспіль Полтавщина організувала та проводила змагання з пішохідного туризму в закритих приміщеннях на Кубок України, — розповідає директор Полтавського обласного центру туризму і краєзнавства учнівської молоді Станіслав Комісар. — Саме враховуючи цей досвід, нам доручили й організацію та проведення Чемпіонату України. Ми довго шукали підходяще місце, беручи до уваги різні чинники. Передусім це рельєф місцевості для проведення змагань. Він має бути складним і мати гори, підвищення, водойми та інші перешкоди, які повинні долати

учасники. І саме такі місця є поблизу Красногорівки. Деякі змагання відбуваються в балці біля с. Дзюбівщина, деякі — на базі ТОВ «Мисливсько-рибальське господарство «Великобагачанське». Крім того, обираючи місце проведення змагань, ми враховували можливість розмістити велику кількість учасників, а також стан доріг, щоб команди з різних регіонів без проблем дісталися місця змагань.

Практично все це наявне в Красногорівці. За винятком кількох команд, які їхали з Миргорода вкрай незадовільною дорогою (але такий стан доріг, на жаль, в усій Україні), решта учасників та судді діставалися трасою міжнародного значення Харків–Київ, яка нещодавно відремонтована. Щоправда, на території Красногорівського ПТУ №49 не надто тісний сад. Саме там установили намети для проживання деяких учасників змагань. У спеку дерева не створюють достатньо прохолоди. Та з іншого боку це й на краще, бо унеможлиблює падіння великих гілок дерев. Тим більше, що напередодні сад привели до ладу: пообпилювали старі сухі гілки, викосили траву.

Станіслав Вікторович розповідає, що в чемпіонаті з пішохідного туризму беруть участь дуже сильні команди з різних областей, тож конкуренція велика. Члени полтавської команди — переважно новачки, бо досвідченіші туристи — школярі з Веприцької школи Гадяцького району — саме в цей час беруть участь у Всеукраїнських змаганнях «Сокіл» («Джур»).

— Мене особисто більше хвилює не перемога нашої команди, а організація самого чемпіонату, — щиро зізнається він. І додає, що задоволений роботою Білоцерківської сільської ради, керівництва обох навчальних закладів Красногорівки, а також ТОВ «Біла-гро», яке активно долучилося до організації чемпіонатів та забезпечення його учасників усім необхідним.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Довкілля

Ноу-хау від Надії Доброскок

Амброзія полинолиста — небезпечний для людини та довкілля бур'ян. Вона виснажує ґрунт, споживаючи велику кількість поживних речовин, та пригнічує інші культури. Крім того, амброзія полинолиста — дуже потужний алерген, який у період цвітіння (серпень–вересень) перетворює життя алергіків на пекло, викликаючи цілу низку алергій (так званий амброзійний поліноз).

Ще 10–20 років тому цю рослину в Україні можна було зустріти хіба зрідка. Тепер же вона повсюди заповнила городи, поля, узбіччя доріг і перетворилася на проблему загальнодержавного рівня. Про це, зокрема, наголошує в своєму листі Департамент екології та природних ресурсів Полтавської ОДА.

Розмножується амброзія лише насінням, а його кожна рослина продукує у великій кількості. Невеликі рослини дають 50–300 на-

сінин, добре розвинені — по 30–40 тис. (!) насінин, а окремі екземпляри до 80–100 тис. І кожна насінна може зберігатися в ґрунті до 40 років! Тобто якщо не знищувати амброзію, то можна занепасти землю на чотири десятиріччя наперед.

Однак знищувати цей бур'ян-алерген дуже складно. Справа в тому, що коли при вириванні амброзії залишити в землі хоча б частинку кореня, рослина

виросле знову. Навіть якщо удасться повністю перемогти амброзію на своїй земельній ділянці, це не гарантує, що вона не з'явиться наступного року. Адже насіння може переноситися на значні відстані з водою, вітром, транспортом тощо.

Побороти амброзію полинолисту можна лише одночасно спільними зусиллями!

Саме це й роблять останнім часом у Подолі. Тут застосовують простий і дуже ефективний метод: обприскують ділянки з бур'яном концентрованим соляним розчином: 1 пачка солі на 10 л води. Такий розчин не залишає жодних шансів амброзії: уже за кілька годин замість зелених соковитих



рослин стирчать лише сухі стебла. І жодних шкідливих наслідків для людей, які здійснюють обприскування.

Такий спосіб знищити амброзію запропонувала староста

села Надія Доброскок. Каже: коштувало це близько 500 грн та кілька годин роботи. Зате тепер на узбіччях доріг у Подолі й Огірівці ви не побачите бур'яну-алергену.



Хто забруднив Псел?

До Білоцерківської сільської ради звернулися обурені жителі громади та відпочивальники, нарікаючи на забруднення водного плеса й приберегової території річки Псел у районі сіл Білоцерківка, Герусово, Бірки, Балаклія будівельним пінопластом.

«Жовті лілії, очерет — усе забито пінопластом! Великі шматки кришаться під впливом хвиль і дрібний пінопласт стає своєрідною плівкою на воді. Смуга пінопласту простяглася на 6 км. Що буде з водою, рослинами й мешканцями річки — невідомо», — написав на своїй сторінці у Фейсбук громадянський активіст О. Слизько й опублікував відповідні фото.

Вочевидь, пінопласт попав у річку під час робіт із реконструкції мосту, які виконує турецька компанія «Onur». Білоцерківська сільська рада змушена була звернутися до Нацполіції з проханням установити винуватців забруднення. А працівники турецького підприємства кілька днів самі виловлювали під мостом шматки пінопласту та складали їх у мішки.

Річка Псел завжди була справжньою окрасою наших мальовничих місць. Тому жителі громади сподіваються, що в подальшому її води й прибережна смуга залишатимуться чистими.

Фото Олега Слизька.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жителя с. Колосівки, дитини війни, ветерана праці
КАТРУШІ Івана Федоровича;

жительки с. Коноплянки, учасниці війни, ветерана праці
НЕЧАЙ Катерини Євстафіївни;

жителя с. Балаклії, ветерана праці
ПЕДАНА Анатолія Андрійовича

і висловлюють щирі співчуття рідним і близьким покійних.



Мати-героїня й багата бабуся

6 липня красиву круглу дату – 80-й день народження – відзначила жителька с. Поділ Бондар Надія Іванівна. Вона – шанована у селі людина, мати-героїня, яка дала життя й виростила шістьох дітей.

Народилася Надія Іванівна 1939 року в с. Коноплянка в звичайній селянській родині. Дівчинці було 3 роки, коли почалася війна, яка залишила глибокий слід у її житті. Донині жінка пам'ятає, як німецькі солдати ночували в їхній хаті, бо вона була просторою. Вона тоді не усвідомлювала, що це вороги, які вбивають її співвітчизників: для неї вони були просто дорослими незнайомцями, які пригощали її гостинцями.

У повоєнні роки Надійка навчалася в Білоцерківській школі. Ходила щодня пішки, щоб здобути міцні знання, була відмінницею. Після 7 класів пішла працювати в колгосп. Працювала на току, в ланці, на інших роботах.

Працьовиту, моторну, веселу дівчину помітив і покохав парубок із Подолу Іван Бондар. А вона відповіла взаємністю.

Надії Іванівні було 17 років, коли вона побралася з коханим. Переїхала в Поділ, разом із

чоловіком працювали на фермі, почали будувати свою хату – своє сімейне гніздячко.

Вона була господинею від Бога: встигала переробити безкінечну роботу вдома й у не пасла задніх колгосп: ходила в передовиках, слугувала за приклад іншим. Як розповідає сама Надія Іванівна, інші телятники доглядали по 30 телят, а в неї було 100–120.

Після роботи жінка поспішала додому, де її чекала велика сім'я: чоловік і шестеро дітей. Усі вони були доглянутими, нагодованими... Великих статків у родині ніколи не було, тож діти ходили інколи в старенькому, зате завжди в чистенькому одязі.

Із Іваном Терентійовичем Надія Іванівна прожила 45 щасливих літ. Навпіл ділили радість і смуток, роботу й виховання дітей... 1991-го року чоловіка не стало, а згодом померли двоє синів.

Доля Н. І. Бондар була нелегкою, сповненою барвами веселки, щастям і коханням, і в той же

час – тяжкою працею та смутком, адже нелегко ховати в домовину свою рідну кровинку.

Надія Іванівна Бондар має звання матері-героїні. Це Людина з великої літери, яка заслужила повагу односельців.

Н. І. Бондар – багата бабуся: має 15 онуків і 12 правнуків. Вона ніколи не буває самотньою: завжди доглянута й під опікою своєї великої родини. Рідні імениниці – діти, онуки, правнуки та всі родичі бажують мамі, бабусі й прабабусі міцного здоров'я, довгих щасливих літ, радості та всіляких гараздів.

Не зогледілись – виросли вже діти. «Бабусю», – внуки вам услід кричать. Чого ще треба? Жити і радіти, Гостей у хаті дорогих стрічать. Простіть, як ми робили щось погане, Хай доля щастя вам у дім несе. Здорові будьте, дужі та багаті. Радійте, що у вас усі ми є. Живіть ще довго, і у рідній хаті Хай Бог найкраще вам в житті дає.

Родина, односельці, громада.



Надія Іванівна Бондар.

Добре, коли поряд є добрі люди

Старенькі люди, бабусі й дідусі... Найуразливіший прошарок суспільства... Вони дивляться нам в очі з надією, тугою, а іноді – з докором.

Більшість із них прожили складне й важке життя, сповнене тяжкою працею, постійними переживаннями, проблемами, негараздами. Коли були молодими і здоровими, вони були потрібними сім'ї, суспільству, державі. А коли постаріли, стали немічними, втратили рідних, опинилися в самотності, злиднях, наодинці зі своїми проблемами. Чим зарадити стареньким, як допомогти? Іноді достатньо просто поговорити з людиною, вислухати її, поспівчувати – і їй стане легше...

Ганні Григорівні Трипутень 83-й рік, усе її життя минуло в Коноплянці, усе життя вона важко трудилася. Дівчиною працювала в дитсадочку: після війни село відбудовувалося, народжувалися діти, малюків було багато. Потім пішла в ланку, та найдовше працювала на свинарнику.

— Такі здорові лантухи тягала! – згадує вона. — За себе і за чоловіка робила: чоловікові зробили тоді операцію, виразка шлунку була, три дірки зашили.

Звідки тоді й сили бралися! Після зміни, бувало, заходила до подруг на посиденьки, увечері після роботи йшли селом, співали. А на вихідних чи на свята, було, ще й танцювали, згадує старенька.

На свинарнику Ганна пропрацювала до самої пенсії, 40 років стажу заробила. Чоловікові не судилося довго жити: помер 19 років тому, а торік жінка втратила й єдиного сина.

— Ловкий такий хлопець був, так помагав мені! – із боєм в душі розповідає баба Ганна. — Так пікувався про мене... Бува, морожене нам із сусідкою принесе, біляшів накупить, пригощає... У нього виявили рак горла. П'ять років лікувався, був на групі інвалідності. Стільки грошей пішло на лікування! Не допомогло... Поставили крапельницю, йому стало погано – не врятували, помер... 54 роки йому було, це ж молодий іще, ще б жити й жити, – не може стримати сліз старенька.

Тепер Ганна Григорівна залишилася самотньою. Колись повновиди, моторна жінка дуже здала, ноги зовсім не слухаються, тому з хати практично не виходить. Опікується старенькою соціальна працівниця Олена Миколаївна Кривошта: прибирає в хаті, носить воду з колодязя, заготовляє дрова (бо хата негазифікована), взимку топить піч. Близну і постіль забирає прати з собою.

Навідують Ганну Григорівну й родичі: племінник Василь Шарай, його дружина Катерина, їхні діти. Вони живуть у Білоцерківці й приїжджають



Надія Іванівна Паламар і Галина Григорівна Трипутень. Фото автора.

кілька разів на тиждень, привозять гостинці. А ще стареньку навідує (причому щодня) сусідка Надія Іванівна Паламар. Вона доводиться родичкою бабі Ганні: сестра її покійного чоловіка. Їхні хати стоять поряд на одній вулиці.

Надія Іванівна трохи молодша за Ганну Григорівну, в серпні їй виповниться 77 років. Народилася 1942 року, в розпал війни, в Коноплянці. В сім'ї було четверо дітей, вона – наймолодша. За переказами матері, коли діти переховувалися від німців у погребі, маленька Надя захворіла й голодно плакала. Тоді 7-річний брат Петро (той самий, що згодом одружився з Ганною), казав матері (дитина ж!): «Викинь її, бо німці почують, де ми ховаємося, й повбивають нас через неї». Та все минулося...

Надія виросла, вийшла заміж, оселилася в Бірках. Працювала в Білоцерківській лікарні санітаркою, потім – вагарем у колгоспі.

— Заробила стажу 39 років, 5 місяців і 13 днів, – сміється вона. — У нас із Ганною й пенсія майже однакова. У Ганни на 16 копійок більша, бо в неї стажу 40 років.

У 1982 році Надія Іванівна залишилася вдовою: помер її чоловік, якому на той час було 45 років. У нього відмовили нирки. Залишатися в Бірках жінка не захотіла, повернулася в рідну Коноплянку.

— Я тут виросла, в Бірках мені не подобається, – розповідає вона. — В Красногорівці теж, там така тіснота! А тут мені просторо, й хата гарна, хоча невелика: дві кімнати. А ле мені достатньо. Я газ підвела (спасибі, дочка допомогла), скважину пробила, вікна пластиків поставила...

Жінка мешкає сама: дочка вийшла заміж за росіянина й живе в Росії. Є в Надії Іванівни двоє онуків, один – у Краснодарському краї, другий – у Москві. Діждалася й правнуків: у старшого онука народилися двоє близнят. На 70-ліття бабусі, в 2012 році, діти приїздили до неї, тепер не навідують

ся: бояться, бо війна...

Отак вони й живуть. Дві жінки, дві бабусі, дві сусідки. Щодня провідує Надія Іванівна Ганну Григорівну. Стукає у двері, у вікно й довго чекає, поки старенька із двома ціпками допленється до дверей: ноги не сунуться зовсім. Поговорить з нею, розрадить, розкаже новини, приготує їсти.

— Привозять їй Шараї крашанки варені, а вона не може їх почистити: пальці не слухаються, – розповідає Надія Іванівна. — Я вже їм кажу: везіть сирі, я сама їх варитиму. Почищу, поки тепленькі, потовчу зі сметанкою і погуду.

А баба Ганна плаче:

— Чого воно мені так зробилося? Як поховала сина – здала зовсім. Не витягну й відра води з колодязя, не занесу в хату. А ще ж пам'ятник треба поставити синові. 2-го вересня йому рік буде...

...У всі часи в Україні вважалося нормою допомагати стражденим. Неважливо: грошима, шматком хліба або просто добрим словом. Участь у долях інших людей одухотворює особистість, і бажання допомогти ближньому в багатьох стає потребою душі. От і у Надії Григорівні є така потреба. Недарма ж працювала в лікарні санітаркою, допомагала хворим людям. Та навіть змінивши професію, не змогла залишатися байдужою до проблем інших. Вона й другу свою сусідку доглядала, коли її залишили померати на самоті власний син із невісткою. А коли та стала зовсім лежачою, щодня міняла їй памперси, годувала...

Хоча в самої болять ноги, стрибає тиск, Надія Іванівна бадьориться і вдома не сидить: вона там, де її чекають, де вона потрібна. Життєрадісна, оптимістична, вона й у спілкуванні наче випромінює якусь позитивну енергетику, позбавляє людину туги, зневіри, апатії, вселяє у співрозмовника віру, що всі негаразди минуться і все буде добре. Недарма ж її звать Надією...

Чуття єдиної родини

Дві родини з Білоцерківки нагородили Подяками ОДА

Закінчення. Початок на стор.1.

Білоцерківська громада — теж велика і дружна родина. І напередодні свята дві сім'ї з Білоцерківки — Кібальники і Шараї — одержали Подяки Полтавської обласної дер-

жавної адміністрації за сумлінне батьківство, значний внесок у виховання дітей, збереження та розвитку сімейних традицій, підвищення рівня духовних, моральних цінностей та авторитету української сім'ї.



3 нагоди Дня родини Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко вручає подяку й подарунок родині Кібальників.

Михайло Володимирович Кібальник відомий у громаді тим, що допомагає односельцям у їхніх клопотах і проблемах. Заволочити город, покосити сіно, перевезти якийсь вантаж — у нього завжди знайдеться і час для людей, і відповідна техніка. Він — справжній господар: тримає трактор, комбайн, автомобіль, усі необхідні засоби для роботи на землі. Тож власний пай в оренду не здає, обробляє його сам: сіє соняшник, кукурудзу, пшеницю. Зібраний урожай частково залишає собі, частково продає. Тримає, як годиться, й домашнє господарство: поросят, курей. Чоловікові 42 роки, та працювати десь на підприємстві немає можливості: двоюрідний брат Володимир Трускалочерез травму шийного хребця став інвалідом 1 групи, тож Михайло оформив за ним догляд. Ось вона, родина підтримка! Щодня Михайло змушений їздити до брата в Коноплянку, возити харччі, ліки, допомагати в найнеобхіднішому, бо той інвалід-візочник.

Його дружина Віта Іванівна працює на ПП «БіАГР» менеджером по заготівлі молока, виховує 4-річного синопка Віталіка. Є в сім'ї й старша дочка Яна, вона навчається в Полтавській аграрній академії на правника-юриста, закінчила 2-й курс. Чому вибрала саме цю спеціальність, пояснює просто: професія юриста — одна з найдревніших і найшановніших. Юристи завжди вирізнялися красивою мовою, умінням грамотно і витончено виражати свою думку, а також інтелігентністю і високою моральністю. Саме такою дівчиною й намагається бути по життю.

Руслан Васильович Шарай — відомий громаді як керівник мисливсько-рибальського господарства «Великобагачанське». Його

дружина Світлана Іванівна працює в ПП «БіАГР» заступником головного бухгалтера. «Усе моє життя пов'язане із цим підприємством, — говорить вона, — я його люблю, як рідну домівку!» Народилися Світлана і Руслан у Білоцерківці й усе життя прожили тут, у 1999 році створили сім'ю. У родині двоє донечок: Юля, 16 років, і Аня, 9 років. Юля, окрім того, що добре навчається в школі, справжня артистка: з дитинства виступає на сцені, бере участь у різних конкурсах самодіяльної творчості.

Зараз дівчина перейшла в 11 клас і планує по закінченню школи вступати в меакадемію. «Передалася бабусини гени, — говорить мати. — Бабуся в нас медик, працює старшою медсестрою в Білоцерківській лікарні, бере активну участь у художній самодіяльності». Вочевидь, дівчина перейняла від бабусі любов до художнього слова: Катерина Василівна Шарай — знана в громаді гумористка, в її активі — багато дипломів і нагород, здобутих на конкурсах самобутніх талантів.

Маленька Анечка теж не відстає від старших родичів: навчається танцям, бере активну участь у всіх шкільних розважальних заходах.

Отакі вони, дві сім'ї, дві родини з Білоцерківки: активні, працюючі, амбітні. Підтримують один одного у важку хвилину, розвиваються, разом святкують перемоги малечі. В цих сім'ях є те «чуття єдиної родини», яке усім нам конче потрібне. Воно спонукає іноді оглянутися на своїх прабатьків і пращурів і згадати, що ми — українці. І, як співається в пісні, відчутти, що наша родина — «це вся Україна, з глибоким корінням, з високим гіллям»...

Сергій МИКОЛЕНКО.

Поповнення в нашій громаді

Вітаємо щасливу маму **Фединишин Галину Осипівну** з народженням другого синочка **Богдана**.

Вітаємо **Михайла Леонідовича й Христину Костянтинівну Педан**, у родині яких знайшовся хлопчик **Олександр**, теж другий синочок.

Хай обидва хлопчики ростуть здоровими, щасливими, веселими, сміливими, кмітливими та добрими на радість батькам. Хай на них чекає лише щастя й успіх у майбутньому, неодмінно збуваються всі мрії, а на життєвому шляху буде багато яскравих свят, нових вражень та позитиву. Односельці й члени громади.



Дні народження відзначають члени нашої громади:

16 липня

ЛЕЩЕНКО ВАЛЕНТИНА ВІКТОРІВНА (с. Бірки) – 60 років;

18 липня

ГРЕЧКА ІВАН ЗАХАРОВИЧ (с. Балаклія) – 80 років;

21 липня

МОЗГОВА КЛАВДІЯ СТЕФАНІВНА (с. Огірівка) – 75 років;

ПАНАСЕНКО ВІКТОР ВІКТОРОВИЧ

учасник бойових дій (с. Поділ) – 30 років;

22 липня

ПОЛТАВЕЦЬ ІВАН ПЕТРОВИЧ (с. Дзюбівщина) – 80 років;

24 липня

СУСЬКА ГАННА ГРИГОРІВНА (с. Лугове) – 90 років;

ОЛЕФІР ВАСИЛЬ МИКОЛАЙОВИЧ (с. Бірки) – 65 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають іменинників і бажають щастя, здоров'я, благополуччя, розуміння близьких і родинного затишку.

Із днем народження вітаєм,
Добра і радощів бажаєм,
Здоров'я на усі літа.

Хай в серці квітне доброта!

Хай в небі сонце ніжно сяє,
Веселка барвами заграє,
Щебечуть солов'ї грайливо
На життя довге та щасливе!

«Ой на Івана та й на Купала»

У ніч із 6 на 7 липня українці відзначають улюблене в народі свято Івана Купала. Воно пов'язане з давніми язичницькими традиціями й має багато цікавих обрядів.



Завдяки артистам свято було веселим і запам'ятовується надовго.

Є свої традиції відзначення свята й у нашій громаді. Відбувається воно завжди на березі Псла в Красногорівці. Тому звістка про те, що цього року через пошкоджені кабелі електроструму свято проведуть не на березі річки, а на торговій площі, неабияк схвилювала жителів громади. Та працівники РЕС і відділу благоустрою нашої громади оперативно взялися до роботи й ліквідували пошкодження.

Можна було б написати, що все було, як завжди. Але це не так. По перше, цьогорічне народне гуляння (воно мало на-

зву «Ой на Івана та й на купала дівчинонька щастя й долю шукала») було наймасовішим за останні роки й зібрало близько 400 учасників. По друге, багато цікавих ідей і нові персонажі запропонувала культпрацівниця Олена Трембецька. Вона ж активно проводила конкурси й залучала до участі в них усіх, хто прийшов просто подивитися, як розважаються інші. Тож завдяки їй усі (чи принаймні більшість) стали учасниками, а не спостерігачами.

Як завжди, на висоті були наші артисти. У кожного була своя роль у театралізованому



Олена Трембецька проводить конкурс на найкращий вінок.



Палає купальське вогнище.

дійстві. Так, учасники танцювального колективу «Кумонь-

ки» Аліна Михайлик, Світлана Грищенко, Ольга Хавер і Тетяна Кравчун перетворилися на... дуже симпатичних і веселих відьом. Таня Мацько, Даша Мироненко, Іринка Ковальова, Аня Василенко, В'ячеслав Назаренко, Віталій Гнідаш, Даша Гаргала, Влад та Вероніка Трембецькі виконували ролі кікімор та іншої нечисті. Чудово співала Крістіна Карташова.

Коли ж спалахнуло купальське вогнище (його запалив В'ячеслав Нечай), сумнівів не залишилося: свято вдалося!

До ранку на березі Псла тривала святкова дискотека. Її провів наш незмінний та невтомний діджей Сергій Таран.

Зінаїда МАТЯШОВА.
Фото Тетяни Іващенко.

І себе показали, й на морі побували
Артисти з Білоцерківки побували на Сорочинському ярмарку в Одесі

ТОВ «Сорочинський ярмарок», яке щороку організовує й проводить Національний сорочинський ярмарок у с. Великі Сорочинці, заради популяризації цього величезного дійства 26–30 червня 2019 провело свято в Одесі, яке теж мало назву «Сорочинський ярмарок».

На Сорочинський ярмарок у Одесі з'їхалося чимало артистів із усієї України, була організована торгівля товарами легкої промисловості, сувенірами, виробами народних умільців. Для всіх бажаючих організували туристичні тури.

Виступити на Сорочинському ярмарку в Одесі запросили й аматорів Білоцерківської ОТГ. Два дні – 27 і 28 червня – «запалювали» на ярмарку народний аматорський фольклорний ансамбль «Горлиця» (художній керівник Тетяна Іващенко), гумористка Катерина Шарай, солістка Наталія Лук'янець та танцюристи Аліна Михайлик і Світлана Грищенко.

На Сорочинському ярмарку в Одесі виступало чимало полтавських митців, – розповідає зав. сектору культури і туризму Білоцерківської сільради Наталія Лук'янець. – Зокрема артисти Полтавського академічного музично-драматичного театру ім. М. В. Гоголя, відомі колективи. Ми були єдиними артистами-аматорами з сільської місцевості. І єдиними представниками об'єднаних територіальних громад.



Білоцерківські артисти на екскурсії Одесою.

Наталія Андріївна розповідає, що концерти відбувалися одразу на кількох локаціях. Наші артисти виступали на літньому майданчику «Морський вокзал».

Сцена розташована на території морського порту, де швартуються кораблі, кипить життя, ходять у своїх справах тисячі людей, – продовжує вона. – Перед нами виступав львівський колектив. Вони бездоганно виконали свою програму, зійшли зі сцени, й їхнє місце одразу зайняв народний аматорський фольклорний ансамбль «Горлиця». І тільки-но наші артистки заспівали, як відбулося щось неймовірне: тисячі людей завмерли й повернули голови в бік сцени, потім полишили свої справи

та підійшли ближче... Увага до виступу наших артистів була дуже помітною, неймовірна гордість за земляків переповнювала груди.

Наталія Лук'янець виконала три веселі й жваві пісні, їй підтанцювали Аліна Михайлик і Світлана Грищенко. Вони теж одразу привернули увагу глядачів і заробили бурхливі оплески. Коли ж на сцену вийшла Катерина Шарай, публіка була в захваті й довго не відпускала її зі сцени. Цікаво, що колоритна артистка завоювала прихильність навіть німецьких туристів. І хоча вони, скоріш за все, не знають української мови, емоційний виступ допоміг зрозуміти жарти. Згодом німці попросилися сфотографуватися з нашою гумористкою.

Після концерту артисти з Білоцерківської ОТГ здійснили екскурсію Одесою, гуляли по вул. Дерибасівській, скупалися в Чорному морі. Тож поїздка на Сорочинський ярмарок залишила незабутні враження.

Деякі з артисток жодного разу не були на морі, й ця поїздка подарувала таку можливість, – підсумовує свою розповідь Н. А. Лук'янець. – Ми дуже вдячні Білоцерківській сільській раді й зокрема сільському голові І. В. Лещенку, який надав транспорт, а також ТОВ «Біагро» за виділений бензин. І, звичайно ж, професіоналові свої справи і просто чудовій людині – водієві Анатолієві Івановичу Левченку.

Зінаїда МАТЯШОВА.